

HET HEILIG HUWELIJK (3b) – vervolg van Gods schepping hjms

Geliefde broeders en zusters, in het vorige deel van deze studie hebben we gezien dat Adam naar Gods beeld werd geschapen en dat Gods eigenschappen in hem werden gelegd. Ook zagen we waarom God tot de conclusie moest komen dat Adam een hulpe, een echtgenote, nodig had. In dit deel zullen we concreet de schepping van Eva en de instelling van het huwelijk door God bestuderen.

Leest u eerst nog eens het relevante schriftgedeelte Gen. 2:21-24 – *“Toen deed de HEERE God een diepen slaap op Adam vallen, en hij sliep; en Hij nam een van zijn ribben, en sloot derzelve plaats toe met vlees. En de HEERE God bouwde de ribbe, die Hij van Adam genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot Adam. Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is. Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn.”*

De schepping van Eva

God schiep Adams vrouw Eva, maar we zien dat er iets opvallends gebeurde. Eva werd niet uit de aarde gemaakt, zoals de mannetjes- én de vrouwtjesdieren, terwijl Adam uit aarde én uit Gods Geest was geschapen (Gen. 2:7,19,22). Neen, Eva werd uit Adam geschapen. Vervolgens bracht God haar naar Adam.

De wijze van schepping én paarvorming bij de mens was dus héél anders dan bij de dieren. Dit was Gods ultieme wil.

Mensen zijn niet als dieren geschapen en vormen op een geheel andere wijze een paar. Mensen zijn geschapen naar het beeld van God en zijn hoog verheven boven de dieren. Geliefde broeders en zusters, als het daarom gaat om het zoeken van een huwelijkspartner en het aangaan van een (sexuele) relatie, moeten wij ons dan ook niet verlagen tot het niveau van dieren. Dan beledigen wij God. Daarom moeten wij, kinderen Gods, ook geen deel hebben aan hetgeen de wereld ons wil laten geloven, dat wat sex betreft alles mag en alles is toegestaan. Wij zijn geen redeloze dieren.

God schiep Eva door Adam in slaap te brengen en haar uit hem te nemen. Maar Hij nam geen rib weg zoals onder andere in de Statenvertaling staat geschreven.

God nam volgens de grondtekst één van de zijden van Adam weg. Hij nam een (meetkundige) zijde van Adam weg. In het Hebreeuws is dat een *“tsela”* (צַלַּע). *“Zijde”* is de meest accurate en juiste vertaling van *“tsela”* (צַלַּע) en wordt ook in het Jodendom zo uitgelegd. In het gehele Oude Testament wordt *“tsela”* (צַלַּע) vrijwel steeds met *“kant, zijde”* vertaald. Maar alléén in Gen. 2 volkomen onlogisch met rib.

Broeders en zusters, is het niet geweldig dat God Eva als Adams zijde schiep? Genomen van zijn zijde? In het vorige deel van deze studie, Deel 3a, zagen wij dat God Eva als een hulpe van Adam schiep. Maar God schiep haar letterlijk ook als Adams zijde. En ieder huwelijkspaar zou over deze waarheid eens heel goed moeten nadenken.

De zijde die van Adam werd weggenomen, was een substantieel deel van zijn lichaam en het was zijn eigen (spiegel-)beeld. In het Hebreeuws is een *“beeld”* een *“tselem”* (צֶלֶם). In het vorige deel van deze studie zagen we ook dat Adam naar het *“beeld”* van God werd geschapen. Nu stond zijn vrouw Eva als zijn (spiegel-)beeld naast Adam en samen kleefden zij elkaar aan. Eva werd als het ware Adams schaduw, zijn *“tsel”* (צֶלַּל). En broeders en zusters, een schaduw kan zich nooit van het object zelf verwijderen. Dat is onmogelijk! In dit licht bezien is elke echtscheiding daarom in feite onnatuurlijk.

Broeders en zusters, is u trouwens het nauwe verband tussen de Hebreeuwse woorden opgevallen? Zowel *“tselem”* (צֶלֶם) dat *“beeld, schaduwbeeld”* betekent, als *“tsela”* (צַלַּע),

dat “zijde” betekent, zijn afgeleid van “tsel” (צַל) dat “schaduw” betekent. Er is trouwens nog een verwant woord, namelijk “eetsel” (אַצַל) dat “bij, naast, kant, zijde” betekent.

We kunnen uit het voorgaande enkele heerlijke geestelijke waarheden concluderen!

Want ten eerste schiep God de mens naar Zijn beeld, naar Zijn “tselem” (צִלָּם). Maar nu zien we in de schepping van Eva óók duidelijk het verlangen van God naar gemeenschap met de mens. Want God wilde dat de mens bij Hem, aan Zijn zijde en in Zijn schaduw kwam staan, zoals Eva nu aan de zijde van Adam stond.

Ps. 91:1 – *“Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.”*

Ps. 36:8 – *“Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God! Dies de mensenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen.”*

Ten tweede wordt ons uit Gods schepping van de vrouw uit de zijde van haar man (teneinde aan zijn zijde te staan) óók duidelijk dat de huwelijksgemeenschap tussen een man en zijn vrouw direct en concreet verband houdt met de gemeenschap tussen God en de mens.

In het huwelijk wordt de vrouw út de man gevormd. En alzo is de Bruidsgemeente út Jezus, de Hemelbruidegom genomen, gevormd en geschapen. Joh. 19:34 – *“Maar een der krijgs-knechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam er bloed en water uit.”*

Water en bloed zijn de twee elementen die bij elke geboorte van een baby uit een vrouw aanwezig zijn. Hier zien we dus het beeld van de totstandkoming van de Bruidsgemeente.

Indien we dit bestuderen middels de namen van Adam en Eva, wordt het nóg duidelijker!

De Hebreeuwse naam Adam (אָדָם) is afgeleid van twee woorden, van “adamah” (אֲדָמָה) dat “aarde, akker” betekent én van “adom” (אֲדוּם), dat “rood” betekent. Maar Adam is óók een samentrekking van twee woorden. Van de Here God, uitgebeeld in de letter “alef” (א) én van het woordje “bloed”, in Hebreeuws “dam” (דָּם).

De naam Eva, in het Hebreeuws “chaavah” (חַוָּה), betekent “leven(sbron)”.

Eva werd uit Adam genomen! Dus de man brengt in het huwelijk zijn vrouw tot leven. Wij zagen reeds dat de vrouw de heerlijkheid van haar man is (1 Cor. 11:7). De vrouw brengt vervolgens verder leven tot stand. En we zien voorts, dat het waarachtige (geestelijk) leven (óók in het huwelijksleven) alléén mogelijk is, indien het voortkomt uit God middels het goddelijke Bloed van Jezus.

Als de Bruid als Zijn zijde (“tsela” – צִלְעָה), en ook út Zijn zijde genomen, véél in de schaduw (“tsel” – צַל) van Jezus staat en Hem aanschouwt, wordt zij naar Zijn beeld (“tselem” – צִלָּם) veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, zodanig dat zij Hem naar buiten toe uitstraalt. 2 Cor. 3:18 – *“En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.”* Denkt u ook maar aan Mozes, die zijn aangezicht moest bedekken (Ex. 34:29-30; 2 Cor. 3:7b).

Deze zijde, deze hulpe die voor evenwicht, stabiliteit en balans moest gaan zorgen (zie het vorige deel), bracht God bij Adam als zijn vrouw Eva. Er wordt daarom door de Joden gezegd, dat Eva niet is genomen uit het hoofd van Adam, zodat hij de baas over haar kon zijn. Ook niet uit zijn voeten, zodat hij haar kon vernederen en vertrappen. Maar uit zijn zijde, zodat zij aan hem gelijk zou zijn. Van onder zijn arm zodat hij haar kon beschermen. Van dicht bij zijn hart, zodat hij haar kon liefhebben.

Geliefde broeders in Christus, ziet u hoe minutieus Gods raadsplan is, hoe Hij precies heeft bepaald hoe u met uw echtgenotes moet omgaan? Haar plaats in het huwelijk is niet minderwaardig. Haar plaats is een andere dan uw plaats, maar daarom niet minder cruciaal. Enerzijds is het uw taak om haar tot levende bloei te brengen, maar háár plaats is weer onontbeerlijk voor de juiste balans in úw ontwikkeling en voor het voortbrengen van nieuw (geestelijk) leven. Hoe geweldig wijs is God toch in Zijn schepping!

God “bouwde” dus de zijde van Adam tot een vrouw (Gen. 2:22). “Bouwen” komt hier van het werkwoord “baana” (בנה), dat letterlijk “vanuit iets of mét materialen construeren of bouwen” betekent. Dit in tegenstelling met het scheppen door God in Genesis 1.

“Scheppen” is “baara” (ברא) in het Hebreeuws en betekent “uit het niets iets bouwen”. De eerste mens Adam werd door God uit het niets geschapen, want in Gen. 1:27 wordt “baara” (ברא) gebruikt, hoewel er door God ook aarde werd gebruikt. De eerste vrouw Eva werd echter ván en úit Adam “gebouwd”, d.w.z. “baana” (בנה). Ziet u dat de vrouw dus écht vlees en been van haar man is en écht uit hem werd gebouwd?

In het huwelijk is de vrouw daarom een onlosmakelijk deel van haar man. Gen. 2:23 – “Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is.”

Een “manninne” is oude taal voor “vrouw”. De vertalers van de Statenvertaling hebben met de keuze van dit woord waarschijnlijk willen benadrukken, dat de vrouw ook echt uit de man genomen is. “Man” is in het Hebreeuws “iesj” (איש), terwijl “manninne” in het Hebreeuws “iesjah” (אישה) is. Ook vandaag de dag is het Hebreeuwse woord voor “vrouw” nog steeds “iesjah” (אישה).

Geliefde broeders en zusters, de man (Adam) moest dus zijn zijde prijsgeven om zijn vrouw (Eva) te ontvangen en met haar vast te vergroeien en één te worden. En je zijde prijsgeven kost niet alleen moeite, maar kun je slechts één keer doen, toch? Één van je vele ribben prijsgeven, kun je in principe vaker doen, maar een tweede zijde is onmogelijk. Ook hierin zien we het raadsplan van God voor de mens om slechts éénmaal in het leven te huwen. Een tweede huwelijk valt niet te rijmen met dit goddelijke raadsplan.

Welke zijde nam God van Adam weg?

Wellicht vraagt u zich nu af, wélke zijde van Adam God eigenlijk wegnam! Voor de beantwoording van die vraag moeten we even teruggaan naar de schepping van Adam naar Gods beeld en Gods gelijkenis in het vorige deel van deze studie. We zagen dat ál Gods eigenschappen, onder andere Gods mannelijke en vrouwelijke karaktereigenschappen in Adam werden gelegd. Adam werd tot een volkomen harmonieuze eenheid geschapen en hij was een volkomen beeld van God.

Wat deed God nu? Hij nam de vrouwelijke zijde van Adam weg en Hij vormde de vrouw Eva. Terwijl eerst de goddelijke eigenschappen, zowel de mannelijke als de vrouwelijke, allemaal harmonieus in Adam lagen opgesloten, waren deze eigenschappen nu voortaan verdeeld over Adam én Eva.

God verbrak dus de harmonie in Adam. Voortaan moesten Adam en Eva tesámen in hun huwelijksband een beeld van God zijn en tesamen in harmonie zijn. De oorspronkelijke eenheid werd aldus een nieuwe twee-eenheid (Talm. Berach. Fol. 61a).

Broeders en zusters, dit betekent niet dat Adam (dus de man) of Eva (dus de vrouw) alléén en individueel geen beeld van God zijn of kunnen zijn. Jazeker wel, maar alléén zijn zij niet meer het vollédige beeld van God. Een alleenstaand persoon toont een niet geheel compleet beeld van God. Alleen in een huwelijk kan door man en vrouw samen het volledige beeld van God worden getoond.

Als wij de tekst van Gen. 1:27 goed op ons laten inwerken, dan kunnen wij dit goddelijke plan ook zien: “En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze”.

We lezen hier in feite driemaal, dat God de mens naar Zijn beeld heeft geschapen, maar telkens ánders geaccentueerd: 1. God schiep den mens (enkelvoud) naar Zijn beeld; 2. naar het beeld van God schiep Hij hem (enkelvoud); 3. man en vrouw schiep Hij ze (meervoud). Man en vrouw zijn dus uiteindelijk sámen het beeld van God. We zullen daar dadelijk iets dieper op ingaan.

De goddelijke instelling van het huwelijk

Wat deed God nadat Hij Eva had gebouwd? Gen. 2: 22 – *“En de HEERE God bouwde de ribbe, die Hij van Adam genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot Adam.”*

Onmiddellijk bracht God Eva naar Adam en voegde hen samen.

Begrijpt u dit goed, broeders en zusters? God, de grote Schepper van het gehele heelal en de aarde en de mensen, voegde hen Zelf samen. Hij sloot het huwelijk en Hij was de grote Getuige van deze samenvoeging. Gods aanwezigheid was dus cruciaal en onmisbaar!

God voegde Adam en Eva samen in een hecht huwelijksverband, waarin beiden één vlees waren en hecht aan elkaar waren verbonden. Leest u maar Gen. 2:23-24 – *“Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is. Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn.”*

Het gesprokene in vers 23 zijn de woorden van Adam: *“Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is”*. Maar in vers 24 kan slechts God aan het woord zijn geweest:

“Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn”. Immers, Adam had nooit een vader en een moeder gehad en

wellicht wist hij zelfs niet eens wat een vader en een moeder inhielden. God sprak hier dus!

In vers 24 legt God het huwelijksprincipe vast voor de mens. Een principe dat voor alle volkeren en voor alle tijden van toepassing is en als het ware in hun genen verankerd ligt.

Bij alle volkeren wordt er getrouwd, zelfs ook bij wilde stammen die als het ware nog in het stenen tijdperk leven. Alleen de zondige, verdorven, moderne mens meent nu van dit principe af te moeten wijken door te gaan samenwonen.

Adam en Eva zouden elkaar aankleven, dus hecht aan elkaar verbonden worden en één lichaam vormen. En zó vormden zij samen aan elkaar verbonden in hun huwelijk het beeld van God. Een man alléén is zoals reeds gezegd slechts een niet-compleet beeld van God, idem een vrouw alleen. Maar verbonden in het huwelijk zijn zij één lichaam, waarvan de man het hoofd is, en vormen zij samen het gehele beeld van God. Dus dáárom moest Eva een hulpe (zie Deel 3a) en een zijde voor Adam zijn. Niet slechts om voor hem te koken. Maar om hem te helpen tot het besef te komen, dat de eenheid in het huwelijk moet groeien om uiteindelijk het totale beeld te vormen van de ware God.

Adam had Eva's hulp zeker nodig, want toen Eva uit zijn zijde werd genomen, sloot God die plaats toe met vlees. En we weten dat het vlees altijd tegen de Geest ageert (Gal. 5:17).

De huwelijksgemeenschap is daarom niet alleen het beeld van God, maar ook een schaduwbeeld van de huwelijksgemeenschap van Jezus met Zijn Bruid. Want zij is Zijn Lichaam.

We begrijpen dit beter als we Efez. 1:22-23 lezen: *“En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; Welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.”*

De Gemeente, de Bruid van Christus, is het Lichaam van Christus waarvan Hij het hoofd is. Één Lichaam dat straks verbonden is in een heerlijk hemels huwelijk. Zoals Eva een deel was van Adam en met hem één lichaam vormde.

Geliefde broeders en zusters, is u overigens de volgorde van Gen. 2:24 nog opgevallen?

“Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn.”

Het verlaten van vader en moeder duidt op de grote betrokkenheid (en de toestemming) van de ouders als hun zoon of dochter in het huwelijk treedt, terwijl het aankleven naar de ceremonie van de huwelijksluiting verwijst.

Ziet u dat pas ná het verlaten van de ouders en ná de huwelijksluiting, de man en zijn vrouw samen tot één vlees zullen wezen? Ziet u dat pas dán sexuele gemeenschap is toegestaan?

Eva en Adam zijn nu een deel van elkaar

De schepping van zijn vrouw Eva kostte Adam dus een deel van zichzelf, zijn zijde. Zó zal het in een huwelijk de man héél wat kosten om zijn vrouw te leren aanvaarden, te respecteren, etc. Het veroorzaakt pijn als je een deel van je karakter moet opofferen ter wille van je vrouw. Maar Adam zei: *“Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees!”*

Adams woorden betekenen dat hij pas compleet was tesamen met zijn vrouw Eva. Zij was immers een déél, een kant, een zijde van hem. En Eva was pas compleet samen met haar man Adam. En wat doe je met je eigen vlees? Je hebt het lief en verzorgt het zo goed mogelijk. Alles doe je voor jezelf! In het huwelijk past daarom zeker niet het ongeduld, de opvliedigheid en de grote mond van vele, óók christelijke, mannen tegen hun vrouwen. Wij mannen kunnen soms zo tekeer gaan tegen onze vrouwen! Dat is toch zo? Maar als wij onze schuld belijden zal Jezus ons vrijmaken (1 Joh. 1:9).

Efeze 5:28-29 – *“Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijkterwijs ook de Heere de Gemeente.”* Het woord *“onderhouden”* is in het Grieks *“thalpo”* en betekent *“met warmte koesteren en verwarmen, zoals een vogel haar jongen onder de vleugels koestert”*.

Ja, geliefde broeders, koester uw vrouw. Verwarm haar (geestelijk). Dan zal haar liefde en respect voor u groeien. Want dat zult u zeker niet met een grote mond kunnen afdwingen.

Maar, geliefde zusters, als Eva vlees en been is van Adam, dan is Adam óók vlees en been van Eva. Want samen zijn ze toch één lichaam? Dus óók de vrouw zal een deel van haarzelf moeten prijsgeven om haar man te aanvaarden en te respecteren. De vrouw is één met haar man en dus zal zij, als het goed is, automatisch haar man respecteren en liefhebben. Want God zei in Gen. 2:18 dat zij tot een passende, geschikte hulp van Adam zou zijn. Dus net als de man moet ook de vrouw in het huwelijk een deel van zichzelf prijsgeven.

Man en vrouw zijn in hun huwelijk voortaan sámen het beeld van God

Waarom zei God, dat het niet goed was dat de mens alleen zou zijn (Gen. 2:18, in Deel 3a werd hier reeds op ingegaan!) en waarom wilde God dat de man en zijn vrouw samen het beeld van God zouden zijn?

Ik denk, omdat een mens die alléén is, niet ten volle de kern van de schepping, namelijk Gods grote verlangen naar gemeenschap met de mens, naar harmonie en eenheid, zal kunnen leren en begrijpen. Omdat alleen twee mensen samen ten volle zouden kunnen leren en beseffen, wát het betekent dat God verlangt naar éénwording en naar harmonie met Zijn schepping, de mens. Alleen twee aan elkaar verbonden mensen kunnen leren welke vreselijke gevolgen er zijn en wat het betekent als die harmonie door de zonden verbroken is en wat er moet gebeuren om die harmonie te herstellen.

Dus alleen door hun persoonlijke ervaringen ten aanzien van het (geestelijk) van elkander gescheiden zijn (door welke omstandigheden of problemen dan ook), zou in Adam en Eva het diepe verlangen kunnen groeien om één met elkaar te worden en begrip te tonen voor God, Die óók verlangt naar éénwording met de mens.

Daarom moeten kinderen Gods óók beslist in een christelijke gemeente opgroeien, teneinde van elkaar te leren en met elkaar geestelijk te worden opgebouwd. Ook de in het leven alleenstaande personen kunnen dan in die gemeente leren wat gemeenschap en harmonie ten diepste betekenen en inhouden.

Adam was geschapen met alle harmonieuze eigenschappen van God, zowel mannelijke als vrouwelijke, in zich (zie Deel 3a). Maar nu nam God een deel daarvan weg. Adam beseftte dan ook metéén nadat God zijn zijde had weggenomen, dat zijn innerlijke harmonie verbroken was, waarom hij zei, dat Eva een deel van hem was, van zijn vlees en van zijn benen, en hem toebehoorde. Gen. 2:23 – *“Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn*

benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is."

Adam wist en voelde dat Eva een deel van hem was en streefde met zijn woorden onmiddellijk naar gemeenschap met Eva om de verbroken eenheid in hem weer te herstellen. Adam leed meteen onder de scheiding. Hij ging beseffen dat scheiding lijden met zich mee zou brengen en hij ging het verdriet veroorzaakt door verbroken gemeenschap begrijpen. Voortaan zou hij beter de waarde van een (herstelde) gemeenschap verstaan. De afscheiding van Eva uit het lichaam van Adam confronteerde beiden onmiddellijk met de gevolgen hiervan. Een verdere scheiding zou door beiden onmiddellijk intens gevoeld worden. Het zou meteen leed veroorzaken en bij hen het verlangen laten groeien om zo snel mogelijk weer bij elkaar te zijn, om één te zijn, zoals Jezus en de Vader één waren (Joh. 17).

Een eenvoudig voorbeeldje, men waardeert vakantie pas echt als men véél moet werken, niet als men altijd werkeloos thuis is. En zo waardeert de man zijn vrouw vaak pas echt als zij een tijdje weg is geweest, zij heeft bijvoorbeeld in het ziekenhuis heeft gelegen. En men waardeert Gods verlossing en de met Hem herstelde relatie pas echt, als men ervaart dat men diep in de zonden voor altijd verloren is geweest.

Het verlangen en het zoeken naar elkaar en naar eenwording, de smart als men elkaar niet kan vinden, en het grote geluk als men elkaar uiteindelijk vindt en de eenwording, zien wij prachtig uitgebeeld in het boek Hooglied.

We zien hierin een schaduwbeeld van het wederzijdse verlangen tussen de Hemelbruidgom Jezus en Zijn Bruid, de Gemeente, maar óók van elk huwelijkspaar in Christus. Verlangen naar eenwording zien wij in elk huwelijk. In het begin gaat het nog vooral om vleselijke eenwording, maar in een christelijk huwelijk zien we dit uitgroeien in een diep verlangen om ook geestelijk één te worden.

Geliefde broeders en zusters, ook uit dit onderdeel van Gods raadsplan dat de man samen met dié vrouw, die door God uit hem werd genomen, het volledige beeld van God vormt, mogen wij Gods principiële uitgangspunt voor één huwelijk in ons leven verstaan.

Verbreking van de huwelijksgemeenschap

Geliefde broeders en zusters, een christelijk huwelijk waarin man en vrouw samen opgaan in heiligmaking is in Gods ogen, maar ook voor hun omgeving, als een lieflijk harmonieus concert. Maar als dat huwelijk verbroken wordt door de dood of door echtscheiding, dan is het alsof dat muziekstuk wordt opengebrouwen en de eerst zo harmonieuze tonen nu ineens tot dissonanten zijn geworden die schreeuwen om een muzikale oplossing.

Verbreking van de huwelijksband of het nu door echtscheiding of door de dood is, heeft dan ook altijd en automatisch grote emotionele gevolgen.

Vergeeft u mij, broeders en zusters in Christus die eens in hun leven zijn hertrouwd, dat ik dit zeg. Ik wil u beslist niet veroordelen! Maar Gods oplossing zit niet in het hertrouwen met een andere partner, maar in herstel en verzoening. Hertrouwing is als het ware alsof na de afgebroken melodie nu maar een ander muziekstuk wordt gespeeld. Muziekkenners weten dat er een ook andere (muzikale) oplossing is. Zij laten de afgebroken tonen uitsterven in een fermate en overgaan in een lange rust. De spanning in zo'n rust wordt als het ware opgebouwd en komt tot een climax als het orkest losbarst in het opnieuw oppakken van dat concert.

Gescheiden mannen en vrouwen moeten zich dan ook met elkaar verzoenen en weer samen in hun huwelijk worden verenigd. Weduwen en weduwnaren zouden daarom ongehuwd moeten blijven en wachten op de hereniging in de hemel.

Broeders en zusters, een verbroken huwelijkseenheid leidt zoals gezegd tot pijn en smart.

We zien dit ook in de Hebreeuwse grondtekst van het werkwoord “aankleven”. Gen. 2:24 – *“Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn.”*

Het werkwoord “aankleven” is in het Hebreeuws “daavak” (דָּבַק) en betekent “vastlijmen, aankleven, vast verbinden, vasthouden aan, vastklampen aan, aanhangen”. Het is in feite een heel positief woord, want het wordt veel in samenhang met onze relatie tot God gebruikt. We moeten God dienen, vrezen en gehoorzamen én aanhangen (Deut. 10:20). We moeten Hem volgen, vrezen, gehoorzamen, dienen én aankleven (Deut. 13:4). En Hem liefhebben én aanhangen (Deut 11:22; 30:20).

“Daavak” (דָּבַק) wordt ook gebruikt om Ruth’s liefde voor Naomi (Ruth 1:14) en haar trouw in het werk (Ruth 2:23) te beschrijven.

Het gebruik van dit werkwoord “daavak” (דָּבַק) toont ons, dat de (christelijke) man en zijn vrouw in hun huwelijk een héél vaste en getrouwe liefdesrelatie moeten opbouwen. Een relatie die als het ware bijna onverbreekbaar is geworden. Hun karakters zijn veranderd en naar elkaar toegegroeid. Zij zijn aan elkaar geslepen. Na jaren van huwelijk zijn zij als het ware één van geest geworden. Zij voelen elkaar volkomen aan en kennen elkaars gedachten zelfs voordat zij zijn uitgesproken.

Zo moet ook onze geestelijke verhouding met God worden. Uiteindelijk moeten we Hem, zoals we net zagen, gaan “aankleven”.

Dit brengt mij op het volgende voorbeeld. Iedereen die wel eens met hout werkt, weet dat een houtlijmverbinding alléén met grote schade aan de beide gelijmde delen kan worden verbroken. Een meubelmaker maakt de twee te lijmen delen eerst pasklaar en vervolgens lijmt hij zodanig en met zulke sterke lijm, dat de verbinding niet meer los zal kunnen gaan, tenzij met grof geweld en met grote schade aan de beide gelijmde delen.

Het gebruik van dit woord “aankleven” betekent dus óók, dat wanneer een huwelijk wordt verbroken door echtscheiding, er grote geestelijke schade ontstaat. Man en vrouw lopen schade op. De kinderen lopen schade op, de schoon- en grootouders lopen schade op. Die schade kan hen voor het hele verdere leven tekenen.

God wéét dit en daarom heeft Hij verordeneerd dat een huwelijk alléén door de dood mag worden ontbonden. Dat blijkt ook uit de volgende schriftgedeelten:

Mal. 2:16 – *“Want de HEERE, de God Israels, zegt, dat Hij het verlaten haat, alhoewel hij den wrevel bedekt met Zijn kleet, zegt de HEERE der heirscharen; daarom wacht u met uw geest, dat gij niet trouwelooslijk handelt (NB, ten aanzien van je vrouw)”.*

1 Cor. 7:39a – *“Een vrouw is door de wet verbonden, zo lang en tijd haar man leeft;.....”*

Maar God haat echtscheiding óók omdat de eenheid, dat beeld van Hem Zelf, wordt verbroken. Elke echtscheiding brengt als het ware schade en pijn aan God Zelf toe, want telkens weer ligt Zijn beeld aan diggelen. Het was op grond van de hardheid van het menselijke hart, dat God uiteindelijk echtscheiding ten gevolge van hoererij heeft toegestaan (Matt. 19:8).

Geliefde broeders en zusters, het gebruik van het werkwoord “aankleven” toont ons nóg een belangrijke waarheid. Het betekent automatisch, dat samenwonen buiten het huwelijk om voor God niet acceptabel is, want samenwonen is zeker géén aankleving. In een van de volgende studiedelen over het huwelijk zal samenwoning nog aan de orde komen.

Samenwonen is slechts een los verband en is dus geen huwelijksverbond. Dat losse verband kan heel gemakkelijk verbroken worden. Het enige wat men dan moet doen, is gewoon vertrekken. Ja maar, zullen sommige slimmerikken roepen: *“Dan sluit ik toch een samenlevingscontract?”*. Maar ook dat is geen aankleving, want een samenlevingscontract is puur gericht op hetgeen te doen valt met het gezamenlijke vermogen als je besluit uit elkaar te gaan. Het is dus juist gericht op scheiding.

We moeten goed begrijpen dat samenwoning afbreuk doet aan Gods raadsplan voor het leven van de mens. Hij wil niet, dat wij ons verlagen tot het niveau van dieren.

Een dier paart vaak zonder veel plichtplegingen met een ander dier van zijn soort. Soms ook het liefst met zoveel mogelijk anderen. God wil dat man en vrouw samen een onverbreekelijke huwelijksovereenkomst met elkaar sluiten en wel in Zijn aanwezigheid. Náár het model van Adam en Eva en zoals we reeds in Deel 2 van deze studie hebben gezien, óók naar het model van het huwelijk tussen Jezus en Zijn Bruid, de Gemeente.

Broeders en zusters, laat Gods Heilige Geest u toch overtuigen. Dieren hebben gemeenschap met elkaar zonder huwelijk en wisselen regelmatig van partner. Maar voor de mens gaf God het huwelijk.

De aardse huwelijksgemeenschap kan natuurlijk ook door de dood worden verbroken. Wanneer één van de echtgenoten door de dood wordt weggenomen, ook dán ontstaat er een grote emotionele wond en intense pijn. Maar wat zijn de kinderen Gods dan uitermate bevoorrecht. Want deze wonden worden bij hen door onze Heiland Jezus Christus verzorgd en genezen, zodat er geen blijvende geestelijke schade ontstaat.

Ps. 147:3 – *“Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten.”*

Hoewel de achterblijvende partner zich als het ware uit elkaar gescheurd voelt, is er toch een grote vertroosting, door de Heilige Geest, Die de grote Trooster is. Hij is de door God gegeven Parakletos, de Helper aan onze zijde. Hij is de Enige die een man kan helpen en vertroosten, die door het overlijden van zijn echtgenote daarmee ook zijn door God gegeven hulpe heeft verloren.

Er is ook vertroosting door het Woord van God. Want dat Woord zegt, dat de kinderen Gods elkaar eens terug zullen zien, in de hemel, om daar voor altijd samen met Jezus te zijn.

1 Thess. 4:16-18 – *“Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen. Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.”*

Ja, broeders en zusters, het huwelijk heeft bij mensen die zó lang met elkaar gehuwd zijn geweest, en zeker bij ernstige kinderen Gods, tot een hechte band en intense gemeenschap met elkander geleid. Zodat de dood intense pijn veroorzaakt bij de achterblijvende echtgeno(o)t(e). Immers, de eenheid die hen zoveel vreugde bracht, is verbroken. Samen toonden zij het beeld van God en ook dat beeld is verbroken.

Daarom is er onder andere ook dat grote verlangen om elkaar in de hemel weer terug te zien. Denkt u even terug aan Adam die, zodra Eva uit hem was genomen, streefde naar herstel van de harmonie omdat hij voelde dat hij niet meer compleet was. Zodat hij daarom riep: *“Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees”*.

Slechts hij of zij die een huwelijkspartner door de dood heeft verloren, kent de intense begeerte en de schreeuw van de ziel naar herstel van de verbroken huwelijksgemeenschap. Wat heerlijk is daarom ook het besef, dat straks in de hemel dit huwelijkspaar eeuwig één zal zijn, ononderbroken en onverminderd. Geen vleselijke eenheid meer, maar een geestelijke eenheid als beeld van God. Gevormd in het Lichaam van Christus, samen ingepast in de Bruid, in de hemelse huwelijksband met Christus.

Het geluk in de hemel zal straks ook des te groter zijn, omdat elke tegenstelling tussen leven en dood, en elk wederzijds onbegrip tussen man en vrouw zal zijn opgeheven. Want ook al houden wij op aarde nog zo veel van elkaar, man en vrouw begrijpen elkander soms gewoon niet. Ook al doen we nog zo ons best! Dat zult u beslist kunnen beamen! Maar in de hemel zullen wij de zin van alles verstaan, dan zullen onze harten zo rein zijn, dat er alleen nog maar sprake zal zijn van diepe onderlinge liefde. Dan zullen onze harten vol harmonie en vreugde zijn. Dit is die grote rust die God klaar heeft gelegd voor een ieder die Hem heeft aangenomen. Hebr. 4:8-11a – *“Want indien Jozua hen in de rust gebracht heeft, zo had Hij daarna niet gesproken van een anderen dag. Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne. Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan;*”

Geliefde broeders en zusters, God schiep de wereld én Adam en Eva. Maar Hij schiep hen in het verlangen om ook aan hen dátgene te geven, dat Hij onafgebroken en eeuwig kent, namelijk het grote geluk van harmonie en rust. Daarom ook rustte God op de zevende dag, de Sabbat, van al Zijn werken.

De pijn van de scheiding door de dood tussen de christelijke man en vrouw, omdat de onderlinge gemeenschap werd verbroken, geeft ons een zwak beeld van de vreselijke pijn die God voelt, omdat de gemeenschap met de mens door de zonde werd verbroken. Het geeft een zwak beeld van de pijn die Hij voelde toen de gemeenschap met Zijn Zoon Jezus werd verbroken, toen Deze aan het kruishout hing. Maar het zelf ervaren van deze pijn, leert ons onze God en Heiland iets beter kennen.

Broeders en zusters, tot besluit van dit studiedeel: in de les over de goddelijke instelling van het huwelijk (in Deel 3a) zagen we dat Adam en Eva in zonde waren gevallen. Deze zonde had uiteraard ook z'n negatieve gevolgen voor hun huwelijk. Maar we hebben voorts gezien dat God onmiddellijk met dierenvellen van geslachte dieren klaar stond om hun naaktheid te bedekken. Meteen begon God met het herstel van hun ziel.

In het volgende deel van deze studie zullen we zien dat het huwelijk een verbond is tussen man en vrouw en dat als gevolg van Adam en Eva's zonden nu voortaan een geslacht dier nodig was om dit verbond geldig te maken. Dit geslachte dier wijst ons in schaduwbeeld op het offer van Jezus aan het kruis. Alleen door Zijn Bloed zullen onze huwelijken in Gods ogen en naar Zijn normen succesvol kunnen worden.

Moge de Heer u deze week rijkelijk zegenen in uw huwelijk. Amen.

(wordt vervolgd met "HEILIG HUWELIJK (4) – een verbond")